

سازمانهای پولی و مالی

تهیه کنندگان:

920533534 ابوالفضل نظاره

920533512 احمد کاظمی

استاد: جناب آقای دکتر ایمان جوکار تنگ کرمی

سازمان اروپایی همکاری اقتصادی
سازمان همکاری اقتصادی و توسعه
کنفرانس تجارت و توسعه ملل متحد (انکتاد)

سازمان اروپایی همکاری اقتصادی:

سازمان همکاری اقتصاد اروپا سازمانی بود که در پی طرح مارشال، وزیر امور خارجه ایالات متحده، پس از یک سلسله مذاکره و نشستهای پی در پی و چند جانبه کشورهای اروپایی به ویژه فرانسه و انگلیس، درباره چگونگی بهره گیری از طرح مارشال با عضویت شانزده کشور اروپایی در 15 مارس 1947 در پاریس پی ریزی شد.

بعد از آن جمهوری فدرال آلمان در سال 1950 به عضویت این سازمان درآمد و در همین سال امریکا و کانادا به عنوان اعضای وابسته به آن پیوستند.

کشورهای یوگسلاوی در سال 1955 و اسپانیا در سال 1959 به عضویت این سازمان پذیرفته شدند.

فلسفه وجودی و هدف اصلی این سازمان در آغاز، بازسازی اقتصاد ویران شده اروپا بعد از جنگ جهانی دوم بود، اما بعدا وظایف سازمان گسترش یافت.

به این علت که سازمان همکاری اقتصاد اروپا، در برقراری ارتباط لازم میان کشورهای اروپایی به ویژه کشورهای عضو در اتحادیه تجارت آزاد اروپا، ضعف داشت و همین طور به علت تمایل امریکا و کانادا به فعال شدن کشورهای اروپایی در ابعاد سیاسی تصمیم به تاسیس سازمان همکاری اقتصادی و توسعه گرفته شد که امریکا و کانادا از موسسان آن بودند.

▶ سازمان همکاری اقتصادی و توسعه:

از سازمان همکاری اقتصادی و توسعه به عنوان باشگاه کشورهای ثروتمند ، مرکز پژوهشی، موسسه نظارتی و دانشگاه غیرآکادمیک که مقر آن در پاریس است ، یاد می شود.

سازمان همکاری اقتصادی و توسعه در 14 دسامبر 1960 با امضای یک کنوانسیون 21 ماده ای توسط کشورهای پرتغال، اسپانیا، سوئد، اتریش، بلژیک، کانادا، دانمارک، فرانسه، آلمان، یونان، ایسلند، ایرلند، لوگزامبورگ، هلند، نروژ، سوئیس، ترکیه، انگلیس، مکزیک، کره جنوبی، لهستان و آمریکا تاسیس شد و بعدا با پیوستن کشورهای ایتالیا، ژاپن، نیوزیلند، فنلاند، استرالیا، جمهوری چک، مجارستان، و جمهوری اسلواکی ، تعداد اعضای این سازمان به 30 کشور افزایش یافت.

سازمان همکاری اقتصادی و توسعه به عنوان یکی از تاثیرگذارترین نهادهای اقتصادی جهانی جمعی برای کشورهای همفکر به منظور بحث و بررسی ، ایجاد و پالایش سیاست های اقتصادی و اجتماعی آنها فراهم آورده است. او ای سی دی با ارزیابی تجارب مشترک اعضا و جستجوی راه حل برای مشکلات مشترک از طریق هماهنگ کردن سیاست های داخلی و بین المللی به آنها کمک می کند. توصیه های سازمان همکاری اقتصادی و توسعه به اعضا در شکل موافقتنامه های الزام آور حقوقی همچون موافقتنامه های مربوط به مبارزه با رشوه و قانون جریان آزاد سرمایه و خدمات یا از طریق ساز و کارهای غیرالزام آور صورت می گیرد.

اگر چه سازمان همکاری اقتصادی و توسعه به عنوان باشگاه کشورهای ثروتمند و همفکر معروف شده است، اما عضویت در آن به کشورهای یک نقطه خاص از جهان محدود نیست و امروزه کشورهایی از آمریکای لاتین، اروپای شرقی و آسیای جنوب شرقی نیز عضو این سازمان هستند.

مهمترین شرایط عضویت در این سازمان پایبندی یک کشور به اقتصاد بازار آزاد و دموکراسی کثرت گرایانه است.

- ▶ البته این سازمان از کشورهای غیر عضو نیز خواسته است تا به موافقتنامه های آن بپیوندند که در این خصوص اکنون 100 کشور غیر عضو از جمله برزیل، چین و روسیه و تعدادی از کشورهای آفریقایی با او.ای.سی.دی همکاری می کنند.

کمیته های تخصصی متعدد او ای سی دی بر حسب مورد، مسائل مورد نظر را تحت مطالعه و بررسی قرار می دهند. از جمله این کمیته ها، کمیته مشاوره صنعتی و تجاری است که در سال 1962 تشکیل شد. این کمیته در زمینه های مختلفی همچون آزادسازی تجارت، توسعه پایدار، تجارت الکترونیکی، مالیات بندی و مهندسی زیست شناختی فعالیت می کند. بالاخره دبیر کل سازمان که هم زمان، رئیس دبیرخانه و شورا نیز می باشد، می تواند نقش مهمی در پیشبرد اهداف سازمان داشته باشد.

فعالیتها و چگونگی گسترش سازمان:

گذشته سازمان همکاری اقتصادی و توسعه را می توان به دو مرحله تقسیم کرد. ▶
فعالیت کشورهای غربی از سالهای 1960 تا دسامبر 1973 بیشتر به مسائلی از قبیل رشد اقتصادی در سطح جهانی، اشتغال کامل، کاهش تورم، نوسانات بازار ارز و ... متمرکز بود.

از سال 1974 به بعد کشورهای مذکور با بحران انرژی و عواقب ناشی از آن مواجه شدند. این گونه جریانات نیز طبعا در فعالیت سازمان که اجتماعی از کشورهای غربی است، منعکس شد، تا آنجا که وظایف سازمان مذکور، امروزه به بررسی و حل مشکلات مربوط به اقتصاد داخلی کشورهای عضو معطوف شده است.

سیاست اقتصادی و ارزی:

این سازمان کار نظارت بر سیاست اقتصادی کشورهای عضو را با تهیه گزارشهای اقتصادی در مورد آنها دنبال می کند. گزارشهای سالانه ای توسط کمیته بازرسی و وضعیت اقتصادی و توسعه در مورد هر کدام از کشورهای عضو تنظیم می شود و بر حسب مورد به آنها نیز توصیه هایی ارائه می شود. کمیته سیاست اقتصادی به خصوص دارای نقش و اهمیت موثری است.

کمیته مذکور مسائل مربوط به رشد اقتصادی درازمدت کشورهای عضو و وضعیت تراز پرداختهای آنها را بررسی و تجزیه و تحلیل می کند.

تجارت و مبادلات:

فعالیت در زمینه از بین بردن موانع تجاری و بازرگانی در سطح جهانی، که در سطح اروپایی آن موفقیت‌هایی داشته است، به سازمان گات و هم اکنون سازمان تجارت جهانی که دارای همان اعضای کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه است واگذار شده است. کمیته تجارت این سازمان مسائل و مشکلات ناشی از تجارت بین کشورهای عضو را بررسی و به شکایات کشورهای عضو در این رابطه رسیدگی می کند.

فعالیت‌های اقتصادی این سازمان تنها به بررسی اقدامات تجاری محدود نمی شود، بلکه هماهنگ کردن ضمانتنامه های صادراتی و فراهم آوردن امکان برابر برای فروش کالا در تمام کشورها را در بر می گیرد. قطعنامه هایی که در سال 1961 توسط شورای این سازمان در رابطه با آزادی سرمایه و نقل و انتقالات غیرمرئی صادر شد، عملاً تا کنون با تغییرات اندکی قابل اجراست. علاوه بر این، سازمان فوق در کنفرانس بین المللی همکاریهای اقتصادی نقش مهمی را در زمینه هماهنگی سیاستهای اقتصادی اعضا بازی می کند.

علوم، فناوری و صنعت:

سازمان همکاری اقتصادی و توسعه از زمان تاسیس تاکنون در مورد تازه های علوم و افزایش بهره وری در تولید به بررسی پرداخته است. کمیته های تحت نظر این سازمان با عنوان مراکز بهره وری اروپایی در مورد افزایش بهره وری در بخشهای صنایع، کشاورزی و تجارت و کمیته های دیگری نیز در رشته فنون و علوم طبیعی فعالیت دارند.

موسسه مذکور از طریق دولتهای عضو و موسسات بخش خصوصی تامین مالی می شود. کمیته صنعتی سازمان نیز مسائل مربوط به پیشرفتهای صنعتی کشورهای عضو را تجزیه و تحلیل کرده، مخصوصاً موانع موجود بر سر راه پیشرفت بخشهای خاص صنعتی را تعیین می کند.

کمیته کمکهای توسعه:

برخی از کشورهای عضو، در کمیته کمکهای توسعه برای بهبود سیاستهای مربوط به آن گرد هم آمده اند. مبنای تشکیل کمیته مذکور گروه کمکهای توسعه بود که در سال 1960 به وجود آمده بود. مهم ترین وظیفه این کمیته، بررسی گزارشهای سالانه کشورهای عضو در مورد حجم کمکهای توسعه این کشورها، شرایط پرداخت کمکهای عمومی و چگونگی توزیع کمکهای فنی به مناطق مختلف جغرافیایی جهان است.

کمیته سالی یک بار نیز برای تعیین خطوط کلی سیاست کمکهای توسعه با مشارکت کارمندان عالی رتبه تشکیل جلسه می دهد. این کمیته طی قطعنامه ای به اولین کنفرانس تجارت و توسعه پیشنهاد کرد که کشورهای عضو، مجموعاً یک درصد از درآمدملی خود را به این کار اختصاص دهند.

سرمایه گذاری مستقیم خارجی:

ظاهراً صد درصد جریانهای سرمایه گذاری مستقیم خارجی از کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه نشئت می گیرد. بنابراین کشورهای او ای سی دی خالص سرمایه کشورهای غیر عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه را فراهم می کنند. در میان کشورهای بزرگ او ای سی دی برخی از کشورها نظیر امریکا از خالص جریان ورودی اساسی برخوردار هستند و کشورهای نظیر انگلیس سعی دارند هر چه بیشتر جریانهای خارجی سرمایه گذاری مستقیم را جذب کنند.

جریانهای ورودی به ایالات متحده امریکا دو برابر جریانهای خروجی است. تقریباً نیمی از جریانهای خروجی از کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه، مربوط به ایالات متحده است.

شورا:

قدرت تصمیم‌گیری در این سازمان به شورای او ای سی دی محول شده است. این شورا شامل یک نماینده از هر کشور عضو به اضافه نماینده ای از کمیسیون اروپاست. اعضای شورا به طور مرتب در سطح سفیران کشورهای عضو با یکدیگر ملاقات می‌کنند و تصمیمات نهایی بر اساس موافقت نامه‌های عمومی اعضای شورا اتخاذ می‌شود. جلسات شورا سالی یکبار جهت گفتگو بر سر موضوعات کلیدی و تعیین اولویت در امور او ای سی دی در سطح وزیران کشورهای عضو برگزار می‌شود. تصمیم‌هایی که در این شورا اتخاذ می‌شود، توسط دبیرخانه اجرا می‌شود.

دبیرخانه او ای سی دی:

نزدیک به 2000 نفر از کارمندان دبیرخانه در شهر پاریس جهت حمایت از فعالیتهای کمیته‌ها مشغول به کار هستند. این تعداد شامل 700 نفر اقتصاددان، وکیل، دانشمند و دیگر کارشناسان زبده است که در گرایشهای مختلف مشغول به تحلیل و بررسی هستند.

ریاست دبیرخانه بر عهده دبیر کل است و چهار نماینده برای جانشینی دبیر کل در نظر گرفته شده است و همچنین ریاست شورا بر عهده دبیر کل است که در ایجاد رابطه میان نمایندگان ملتها و دبیرخانه نقش اساسی ایفا می‌کند.

فعالیت‌های او ای سی دی به دو زبان رسمی انگلیسی و فرانسه است. اعضای آن تابع کشور عضو هستند، لیکن به عنوان کارمندانی بین المللی بدون هیچ وابستگی ملی در دوران مسئولیتشان در این سازمان خدمت می کنند.

ساختار فعالیتها:

ساختار فعالیت‌های سازمان توسعه و همکاری اقتصادی در حوزه مسائل زیر است:

مسائل اقتصادی کشورها

آموزش و پرورش

اشتغال و همبستگی اجتماعی

مسائل انرژی

کار آفرینی و توسعه منطقه ای

موضوعات پیرامون

امور مالی و اقتصادی

تغذیه، کشاورزی و شیلات

حاکمیت عمومی و همگانی

دانش، فناوری و صنعت

آمارگیری

مالیات

تجارت

مزایا و معایب عضویت در سازمان توسعه و همکاری اقتصادی:

مزایا

ایجاد هماهنگی بین سیاستهای اقتصادی کشور عضو با سایر کشورهای عضو
ارتقا سطح زندگی به همراه ثبات اقتصادی در سطح داخلی و بین المللی
کمک به دستیابی به رشد اقتصادی پایدار
برقراری آزادی تجارت در خصوص کالاها، خدمات و سرمایه فی مابین اتباع
کمک و آموزش به کشورها و استفاده از تجارب دیگر اعضا
بررسی سیاستهای اقتصادی دولتها و تجزیه و تحلیل آنها
بررسی مشکلات اقتصادی دولتها و کمک برای حل آنها
استفاده از خدمات مشاوره ای سازمان جهت برنامه ریزی و حل مشکلات اقتصادی

معایب

اختلاف شدید سیاستهای مالی و اقتصادی کشورهای در حال توسعه با کشورهای توسعه یافته
مهاجرت منفی از کشورهای در حال توسعه به کشورهای توسعه یافته
استفاده دولت‌های متخاصم از داده های اقتصادی کشورها برای مبارزه و سوءاستفاده از اطلاعات

کنفرانس تجارت و توسعه ملل متحد: ▶

انکتاد که در سال 1964 به عنوان سازمانی دائمی تاسیس شده، نهاد اصلی مجمع عمومی در زمینه تجارت و توسعه است. وظیفه اصلی این کنفرانس، گسترش تجارت بین المللی به ویژه تجارت کشورهای رو به رشد برای تسریع پیشرفتهای اقتصادی آنان است. این کنفرانس وظایف دیگری دارد، از جمله: تحلیل سیاستها و مشورتهای مذاکرات و ایجاد وحدت نظر میان حکومتها، نظارت بر برنامه های اقتصادی و اجرای آنها و همکاریهای فنی.

این کنفرانس در تلاش برای پشتیبانی از عقب مانده ترین کشورها، نقش درجه اول را ایفا کرده و چارچوب سازمانی و حمایتهای ضروری را برای دو کنفرانس ملل متحد درباره کم رشدترین کشورها در پاریس فراهم آورده است.

تشکیلات انکتاد:

- اعضای انکتاد شامل کشورهای است که در ارگانهای تخصصی سازمان ملل متحد شرکت دارند.
- این کشورها به چهار گروه تقسیم می شوند:
1. کشورهای اروپای غربی، امریکا و ژاپن
 2. کشورهای سوسیالیست با اقتصاد برنامه ای متمرکز
 3. کشورهای در حال توسعه افریقایی و آسیایی
 4. کشورهای امریکای لاتین

دو گروه اخیر مجموعاً کشورهای گروه 77 را تشکیل می دهند که در اواسط سال 1971 تعداد آنها به 91 کشور رسید.

انکتاد یک رییس و حداقل 210 معاون دارد که بر اساس توزیع جغرافیایی انتخاب می شوند. در تشکیلات انکتاد هفت کمیته وجود دارد که عبارت است از:

کمیته کالاها، مصنوعات، مسائل مالی، کشتیرانی، کمیته ویژه ترجیحات، انتقال فناوری و کمیته همکاریهای اقتصادی میان کشورهای در حال توسعه.

کنفرانسهای انجام شده:

کنفرانسهای تجارت و توسعه هر چهار سال یکبار تشکیل می شد، اما در سال 1976 تشکیل آن به سه سال یکبار تقلیل یافت که تا کنون چندین کنفرانس برگزار شده است.

اولین کنفرانس در سال 1964 در ژنو برگزار شد، اما با ناهماهنگی بین کشورهای در حال توسعه مواجه شد. در این کنفرانس، مرکز بین المللی بازرگانی تاسیس شد.

دومین کنفرانس در سال 1968 در دهلی نو تشکیل شد. در این کنفرانس سعی شد تا حجم کالاهای صادراتی کشورهای گروه 77 به کشورهای پیشرفته افزایش یابد. بر این اساس، کشورهای پیشرفته هر یک به طور جداگانه موافقت کردند که به پاره ای از محصولات کشورهای در حال رشد بدون عوارض گمرکی اجازه ورود دهند.

سومین کنفرانس در سال 1972 در سانتیاگو پایتخت شیلی برگزار شد. اهداف کنفرانس شامل توسعه تجارت بین المللی، تعیین سیاستهای تجاری که موجبات توسعه را فراهم می آوردند و ایجاد صندوقی برای بهبود شرایط خاص مالی به نفع کشورهای در حال توسعه بود. اهداف کنفرانس مزبور به تصویب رسید.

چهارمین کنفرانس در سال 1976 در نایروبی کنیا تشکیل شد و بر اساس آن، کشورهای گروه 77 به منظور بهبود بازارهای جهانی مواد اولیه، قطعنامه برنامه جامع و واحد مواد اولیه را تصویب کردند و همچنین ایجاد صندوق مشترک برای تثبیت قیمت‌های پایه نیز پیشنهاد شد که در کنفرانس بعدی به موافقت عده محدودی رسید. در این کنفرانس، همچنین درباره مقررات انتقال فناوری و چگونگی تاسیس شرکتهای چند ملیتی نیز بحث و گفتگو شد و بدهکاریهای بعضی از فقیرترین کشورهای دنیا نیز بخشیده شد.

پنجمین کنفرانس در سال 1979 در مانیل فیلیپین برگزار شد. در این زمان وضع اقتصاد جهانی به خصوص در کشورهای در حال توسعه بدتر از گذشته شده بود. در این کنفرانس، لغو تعرفه های ترجیحی بر کالاهای صادراتی کشورهای عضو گروه 77 و همچنین افزایش سهم آنها در کشتیرانی و انتقال فناوری از کشورهای صنعتی به کشورهای خود تصویب شد.

ششمین کنفرانس در سال 1983 در بلگراد برگزار شد. در این کنفرانس، 16 قطعنامه بین کشورهای گروه 77 به تصویب رسید که مربوط به انتقال فناوری، کشتیرانی، تجارت کالا و خدمات، کمکهای توسعه، ایجاد صندوق مشترک کالاها و ... بود.

هفتمین کنفرانس تجارت و توسعه ملل متحد در سال 1987 در ژنو تشکیل شد.

دهمین کنفرانس در سال 1999 برابر با بهمن ماه سال 1378 در بانکوک پایتخت تایلند برگزار شد. در این کنفرانس اعلام شد که انکتاد می تواند کشورهای در حال توسعه را در راستای جهانی شدن در موقعیت بهتری از نظر توسعه قرار دهد و این روند را با آثار زیانبار کمتری تسهیل نماید.

یازدهمین اجلاس کنفرانس انکتاد به مناسبت چهلمین سالگرد تاسیس انکتاد در ژوئن 2004 در شهر سائولوپولو واقع در برزیل برگزار شد. موضوع اجلاس مزبور انسجام بین خط مشیهای توسعه ملی و فرایند اقتصاد جهانی بود. در این خصوص موضوعات زیر مورد بحث قرار گرفت:

جهانی سازی و برنامه های توسعه

ایجاد ظرفیتهای تولیدی و رقابت پذیری بین المللی

تضمین فوائد توسعه از تجارت

تجارت و فقر

تجارت و جنسیت

فعالیت‌های انکتاد:

انکتاد معتقد است به هر فعالیتی که توسعه اقتصادی جهان سوم به آن نیازمند باشد، دست می‌زند. فعالیت‌های این سازمان در زمینه سرمایه‌گذاری و بالابردن درآمدهای نامشهود و همچنین مبادلات بازرگانی است.

بهبود وضع کشتیرانی بین‌المللی نیز مورد تایید قرار گرفت و طرحی برای ایجاد صندوقی به منظور کمک به کاهش هزینه‌های حمل و نقل در کشورهای در حال توسعه واقع در خشکی نیز ارائه شد که به بررسی هر یک می‌پردازیم:

1. اقدامات در زمینه سرمایه‌گذاری و بالابردن درآمدهای غیرمرئی:

کنفرانس تجارت و توسعه، مسائل مربوط به سرمایه‌گذاری برای توسعه و نیز بالابردن درآمدهای نامشهود، به ویژه بیمه جهانگردان و درآمد کرایه حمل و نقل دریایی را به خود اختصاص داد.

الف) سرمایه گذاری:

بر اساس سومین کنفرانس در سال 1972 انکتاد قسمتی از کمکهای خود را از طریق سرمایه گذاری انجام می دهد که چندان موفقیتی نداشته است و بر اساس قراردادی، کشورهای توسعه یافته باید حداقل یک درصد محصولات بنیادی ملی خود را برای کمک به منابع سرمایه گذاری و انتقال سرمایه صرف کنند که این مورد نیز با اختلاف نظرهایی مواجه بود.

ب) حمل و نقل دریایی:

در سال 1965 کمیسیونی برای رسیدگی به فعالیتهای حمل و نقل دریایی تشکیل شد تا از این طریق، بازرگانی کشورهای در حال توسعه بررسی شود. این امر در سه زمینه بود:

_ افزایش میزان انتقال بار از طریق دریا به وسیله ناوگان تجاری

_ انعقاد قراردادهای چند جانبه توسعه کشورهای گروه 77 به منظور در هم شکستن نفوذ کنفرانسهای دریایی که از طریق قدرتهای قدیمی دریایی به وجود آمده بودند.

_ رفع تبعیض از نرخهای کرایه دریایی که به کشورهای در حال توسعه تحمیل می شد و به افزایش نرخهای کرایه خطوط منظم دریایی منجر می شد.

2. اقدامات در زمینه مبادلات بازرگانی:

صادرات کشورهای در حال توسعه در فاصله بین سالهای 1960_1967 دو برابر شد و سرعت رشد آن به بیش از صادرات کشورهای توسعه یافته رسید، به خصوص در مورد منسوجات که حدود 20 درصد از کل صادرات کشورهای در حال توسعه را تشکیل می داد. اصولاً برای صدور محصولات صنعتی به خارج مشکل وجود داشت.

انکتاد سعی کرد با به جریان انداختن کالاهای نیمه تمام کارخانه های این کشورها در بازارهای کشورهای توسعه یافته و همچنین ایجاد روابط بین کشورهای در حال توسعه، مبادلات بازرگانی را برای آنها افزایش دهد. بدین منظور، در سال 1964 مرکز تجارت بین الملل را تاسیس کرد تا به کشورهای در حال توسعه در کارهای بازرگانی راهنمایی و نیز در مورد بازارهای خارجی و تکنیک بازاریابی و توسعه خدمات به منظور بالابردن سطح صادرات آنها کمک کند.

همچنین در سال 1968 یک کمیته خاص برای تعیین مزایای مقررات ترجیحی به منظور رفع تبعیض بین کشورهای در حال توسعه به وجود آورد که بر اساس آن، کشورهای در حال توسعه موظف شدند دو نوع لیست مربوط به محصولات تغییر شکل یافته و کالاهای ساخت کارخانه و نیمه کاره را ارائه دهند. البته کشورهای صنعتی بعضی از این کالاها را مشمول معافیت گمرکی قرار دادند و بعضی دیگر از کالاها تنها مشمول کاهش نرخ تعرفه گمرکی شدند.

همچنین کشورهای توسعه یافته برای اعطای مزایای مقررات ترجیحی دست به زمان بندی زدند که مدت آن ده سال و پس از پایان مدت اعلام شده تمدید، تغییر یا لغو آن به وسیله کشورهای توسعه یافته بود. اما کشورهای صنعتی به بهانه رشد سریع بیکاری در کشور هایشان، با اعمال سیاستهای حمایتی از طریق استفاده از ابزارهای تعرفه، سهمیه و ... علیه صادرات کشورهای در حال توسعه، سعی در بهبود وضعیت اقتصادی خود کردند.

به همین دلیل، کشورهای در حال توسعه به منظور رفع نیازهای خود به صدور مواد اولیه، آن هم با قیمتهای پایین تر از بازار جهانی مجبور شدند بدین ترتیب با اجرای این سیاست، نه تنها قیمت مواد اولیه در بازارهای بین المللی کاهش یافت، بلکه از مزیت نسبی که کشورهای در حال توسعه برای مواد اولیه می توانستند به وجود آورند نیز پیشگیری شد.

اگر چه کنفرانس تجارت و توسعه ملل متحد سعی می کند به سود کشورهای در حال توسعه عمل کند، به علت نداشتن قدرت اجرایی کافی نتوانسته است به هدفهای خود دست یابد.

البته این کنفرانس در زمینه انتقال فناوری، تثبیت بهای مواد خام، رفع موانع تجاری و آزادی کشتیرانی تا حدودی موثر بوده است.

بطور کلی می توان اهداف انکتاد را به صورت زیر بیان نمود:

بالا بردن سطح بازرگانی بین المللی

افزایش رشد اقتصادی به خصوص در کشورهای در حال توسعه

بالا بردن سطح تجارت و مبادلات بازرگانی در میان کشورهای مختلف

ارائه راه حل های مناسب پیرامون سیاست های عام اقتصادی

تهیه اصول و سیاست های مربوط به بازرگانی بین المللی

بررسی مسایل توسعه اقتصادی و ارائه راه حل ها

ایجاد همکاری و هماهنگی بین دستگاه های کنفرانس و سایر سازمان های وابسته به سازمان

عقد قرارداد و موافقت نامه چند جانبه در زمینه تجارت

انجام سایر امور که در صلاحیت کنفرانس باشد.

با تشکر از توجه شما